

HAJÓS ESZTER

Növények növése

Liv Ulvik Band: Du Er I Ferd Med Å Borde (Kampenjazz, 2015)

19%-on állt a növények növése, amikor eldöntötte, nem érdekli többé. ült és nem érdekelt, tökre örült, hogy idáig eljutott, s ráadásul ilyen hamar, szinte kapásból. a fűnövés már 25%-nál tartott, meg virágok is nyíltak, de még mindig nem gondolta meg magát. vagy hogy nem is gondolt erre, mert ha nem érdekli, ugye, nem is gondolhat rá. gondolta. félt mondjuk, ha így előre kimondja, mi az, ami nem érdekli, már eleve belefészkel magát a fejébe, jól belelakja magát, összelakja, szét-, akkor meg így ez az egész csak valami bárgyú önáltatás.¶

ült és tele volt a nemérdekléssel, egészen otthonosnak találta, ahogy a reggeli felhőket, amik eltakarnak minden eget. néha nem volt benne biztos, nem az ég takarja-e el az egész felhőt, ami így csak néhol látszik ki, ott, ahol látjuk, hogy van, de ez meg tuti közhely, ni, közhelyeket gondol, ettől meg elszégyellte magát, és inkább igyekezett csak a nemérdekléssel foglalkozni, arról meg be kellett látnia, hogy így, na, szóval érted, így eléggé ostoba és hamis, csupa téveszméje van és félreműködik, akárhonnán is nézzük.¶

aztán eszébe jutott, talán nem is közhely, vagy hogy mi közhely egyáltalán, még ezt se tudja, de így legalább nem kell válogatnia a pillanatok között, mikor szégyenkezzen. a fák már 45%-on voltak, durva, hogy eltelt az idő, közben a virágok túl is voltak már talán a 100-on, na mindegy, erről lemaradt. érdeklődéssel szemlélt valami éppen kibomló levelet, aztán észrevette, érdeklődik, és megijedt, hogy ha elkezd valami más iránt érdeklődni, mint ami iránt ugye nem, akkor lehet, hirtelen felébred benne az az érdeklődés is, és akkor meg megint mire ment.¶

lenézett a földre, neki ne vonja el semmi kis hülye levél a figyelmét a nemérdeklésről, ami a legfontosabb, nyilván. sikerült, ennek ismét csak örülnie lehetett, tök jó ez a nemérdeklés, sok benne a sikerélménye. a növények növése meg összezavarodott közben, vagy őt zavarta össze,

HAJÓS ESZTER (1990, Budapest) a Károli Gáspár Református Egyetem irodalom- és kultúratudomány mesterszakán tanul. Írásai egyebek mellett a Látóban, a Heliikonban és az Irodalmi Szemlében jelentek meg. Étrendjét tekintve vegán.

merthogy a virágok már visszafelé haladtak, talán 65%-nál jártak, és így, a nulla felé, hogy akkor majd egyszer újrakezdjék a nulláról, micsoda hülyeség. bezzeg a fák, azok csak haladtak a 100 felé, de hogy elérik-e, talán nem érik el sose, akkor meg megint nem jó.¶

a füvekről pedig eleve nem lehet sehogy se tudni semmit, főleg, hogy előkerült az az ellenszenves fűnyírógép, akit csak távolságból ismer, na az mindent összegyalogolt az üvöltözésével, és akkor aztán honnan lehetne itten kitudni bármit. nem akarta hagyni, hogy ez az összezavarodottság összezavarja, de akkor kicsit elbizonytalanodott, mi van, ha az ő összezavarodottsága zavart össze mindent, vagy legalábbis ő látja az összezavarodottsága miatt a dolgokat összezavarodottnak, de nem, ezzel nem akart, tényleg, hát belevetette a tudatát a nemérdeklésbe mélyen.¶

vagy hát megcsúszott valami növényen és úgy, már azt hitte, nem is talál vissza és innentől béke, de akkor meg a Nap sütése jött túl közel, nem is értette, mi dolga a Napnak így idebent. aztán hold-hidegre váltott, igen, ismerte ezt, csak nem a Nappal meg a Holddal, azért is kezdte ezt a szar nemérdeklést, vagy miért. csak akkor meg arra gondolt, hogy ezzel a nagy nemérdekléssel abba a hibába esett, hogy elkezdte érdekelni a nemérdeklés, bár ez talán már túlzás, megint túlkombinálta a dolgot, na mindegy, annyira nem lepődött meg magán mondjuk.¶

aztán közben a napsütés megint beletolakodott a szemébe meg a bőrébe, megint 100%-on van, a növények legalább nem csapongnak így, ilyen gyorsan. bárcsak egy fa elérné a 100-at, de akkor meg megijedt ettől, mert ha eléri, lehet, ő is visszaindul, a nulla felé és annyi, mint a virágok, na az kéne még csak. hát megmaradhat-e bármi úgy, hogy elért egy végállapotot? nem akarta, hogy ez érdekelje, szóval ment tovább, a füvek nemérdeklésére, mert na, azok aztán tuti nem érdeklődnek összevissza, elvannak a Nappal meg a vízzel, gondolta, de hát persze lehet, hogy nem.¶

akkor meg ráeszmélt, hogy itt egy nem van, ami lehet jó is, tudjuk, az érdeklésre mondott nem, amit ugye csinálunk, de lehet persze az a nem is, ami a nemérdeklést tagadja, az meg nagyon is nem jó nem, hát épp a nemérdeklés az, amit nem szabadna egy nemmel megfosztani a nem-től. amúgy is inkább igen lenne, de az meg túlzás, nyilván, egy 100%, miközben legfeljebb 75-ön van, na mindegy, a füvek frissen nyírt szagát próbálta elkergetni a gondolatmenetétől, amikor egy fa elérte a 64%-ot. meg közben még pár bokor is már minimum 58-on volt, elég menthetetlenül.¶

örült, hogy legalább a napsütés elkussolt, 0-ra érkezett, remélte, ott is marad, de hát a Nap, ugye, azzal az izgága természetével, sohasem áll meg

sehol. de nem, a Napot nem szabad gondolnia, rémült meg váratlan intenzitással, hát a Nap, tudjuk, a Nap. igyekezett kivetni a Napot érdeklődése fényéből. egy véletlenül lemaradt virág épp akkor érte el a 99%-ot, amikor odanézett, na ettől végképp, de nem, tényleg, inkább valami darazsat kezdett bámulni, az mit csinál ilyenkor, igazán, a virág meg csendben visszafelé indult. nem várja meg a Napot.¶

a rémület viszont nem tudott hová menni, merre bukdácsolni, hát csupa sár meg tüske minden, szóval visszajött és talán még a nemérdeklésnél is sokkal inkább volt, ott sötétlett álmosan. majdhogynem megrémült a rémültségétől, hogy akkor tulajdonképpen nem is nemérdeklődik, hanem például retteg, akkor meg egész időig arra volt büszke, hogy fél, mennyire félreérti magát, még azt sem tudja, pontosan mit csinál. és ha mondjuk a nemérdeklés alapvetően csak félelem, vagy legalábbis félelemgyökerű, de nem, ezt nem egyszerűsítheti le csak így.¶

egy tüske 83%-on volt, nézte a tüskéket és nem akarta, hogy a félelem érdekelje, de a nemérdeklés már nem tudott elég erős lenni, főleg, hogy a növények növekedése mérhetetlen lett. csak abban lehetett biztos, egy fa épp elérte a 100-at, de arra már nem akart gondolni, mi lesz vele, merre mennek a fák tovább, ha végük. a Napot várta, hogy az mondjuk, makacsul sugarazzon rá, azt szerette a Napban, azt a makacsságot, ni, ez olyan, mint én. aztán persze csak belefűrődött az ujjába a rémülete, minek támaszkodott le a földre, amikor eddig is ült valahogy.¶

a föld is visszatámaszkodott rá, érezte a tenyerén a földtenyeret, na most ez mire volt jó. valami bokrok közben 0-ra értek, és annyi, nem indultak vissza, semerre. a végállapotok, amik véglegek, kezdte gondolni, és elő akarta venni megint a nemérdeklést, de az a virág került elő, amelyik lemaradt, és látta, az a 0-ról nem visszaindult, hanem hogy valami egészen más, értelmezhetetlen törtszámok lettek, az az új nulla pedig nem az ő nullája volt, hanem csak egy újabb 0, mint amilyen ő volt, meg a többi, akik szintén, épp így nem indultak vissza. mondjuk tudhatta volna.¶

2016. 07. 23. 10:49 – 2016. 09. 10. 8:13:28

Reggelig keresték a Napot

Brandan: Yggdrasil

Volt ez a mag, növekedett, vagy mit csinált, és aztán így egy földre talált, már egészen helyen volt, mintha a helye volna ez, amire tehát már előre készült, a növekedésével, talán, mint aki tudja, földre talál, vagy hogy így talált a földre épp, a készülésével.

Szépen növekedett volna tovább, hogy akkor itten végre helyen van, a helyén mondjuk, kipróbálhatja, milyen gyökerezni meg kihajtani, milyen érdekes, de aztán az, hogy te igenis csipkebokor leszel, eltakarni az árnyékokat a színeiddel.

Meg az, hogy így most, és nem akkor, amikor úgy amúgy, pedig már majdhogynem virág lett éppen, de a föld meg a szél, a környező növények szaga, a Nap tekintete, ahogy ránézett, valahogy minden erőszakossá vált, dühössé düh nélkül.

Mert akkor ez az akarás nem az ő akarása volt, neki legfeljebb szeretése lett volna és kicsit akarása, de akkor így most az akarása már arra kezdett vonatkozni, hogy azt akarja, ne akarjon tőle senki semmit úgy, hogy ő azt nem akarja.

Pedig jó volt a föld és jó volt a szél, a növények és a Nap, minden ugyanott maradt, csak ő akkor már nem érezte jól magát ugyanott, olyat meg nem lehet, hogy elkezd gyökerezni meg kihajt itt, és aztán, ha nem tetszik, továbbmegy.

Nem válogathat így, az már egy másik mag lenne, ahogy az is, amelyikből a csipkebokor nő, hát hogy tudna ő csipkebokor lenni, amikor nem az, nyilván, hanem valami virág, még maga sem tudja, milyen, hát ki se próbálhatta még, mi lesz, ha nem fél.

De a félelem akkor erős lett és nem lehetett kipróbálni semmit, a Nap tekintete meg a környező növények szaga felborzolta a szelet, és a föld, így alatta, már nem volt egészen jó, csak föld volt, amitől fél, a szél meg nem vitte tovább, de miért nem.

Talán kellene a beleegyezése a szélbe, ami nem volt meg mégse, se előre, se utólag, sehogyan sem tudta volna eldönteni a szelet, hogyan dönthetné el, akarja-e, ha azt sem tudja, jó-e ez a föld, mégis, s ha elröpülne, az egyirányú szél többé nem hozná vissza.

Pedig nem is a csipkebokor volt akkor az akarás, hanem a legyél itt, és abból is főleg a legyél, de annyira összecsipkebokrosodott a tér akkor, annyira beletüskésedett az égbe a csipke, hogy nem lehetett semmit hallani jól a túl piros szagtól.

Akarás lett, ez lett a baj, hát magától is elindul a mag, ha hagyják, ha annyi időt kap, amennyi alatt szépen kifejlődhet, de ha nem kap, ha elve-

szik az időnek mondjuk a felét, a harmadát, bármi, szóval akkor is lehet fejlődni, de milyen virág lesz abból.

Ha lesz, egyáltalán, ebben a levegőtleniségben, a környező napsugarak is kicsorbultak és leestek a földre, mindenütt ezek a leesett napsugarak, akiknek nincsen hazaútjuk, a szél pedig felborzolta a felszínüket, de hagyta kihűlni őket mind.

A félelme szülte a másik akarását, vagy hogy, mi történt, de nem tudta ezt gondolni, mert azt gondolta, nem fél, csak nem akar, ennyi, és közben a másik árnyék lett és alá zuhant, ne légy az árnyékom, van saját, és még azt sem tudom megmutatni a fénynek.

Ki akar úgy Nap lenni, hogy más Holddá lesz? Nem lehet két Nap? Milyen tükör ez? Nem szeretem az árnyékokat, akkor sem, ha világosak. A végén két Hold lesz, vagy mi lesz, tényleg, ha az egyik kéz védekezik, lehet, védekezik a másik is.

Amikor szeretni kellett volna, akarás lett, és akkor menekülni, de hová, más földre? Égre? Egymást árnyékolva a fényükkel. Pedig nem is akarás volt, csak szeretés, talán, a Nap meg nézte a magot meg a földet, hogy lesz-e virág, összekapaszkodik-e a földdel,

vagy megint lehúznak egy redőnyt, túl sok a napfény.

2016. 09. 01. 6:55 – 2016. 12. 05. 16:06:18